

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

hlas

صوت الاتحاد الإسلامي -

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
NÁBOŽENSKÝCH OBCÍ
V ČESKÉ REPUBLICE

● ROČNÍK 15

● ČÍSLO 7 - 12

LISTOPAD 1997 - RADŽAB 1418

الجماعة الدينية الإسلامية في الجمهورية التشيكية

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque

Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorgani-
sationen in ČR

PROHLÁŠENÍ

Al Ittihad al Islami, Ústředí muslimských náboženských obcí a organizací v České republice odsuzuje kruté a neomluvitelné akce teroristických skupin v Egyptě a Alžírsku. Tyto teroristické skupiny zneužívají jména Islám a jejich činy vysloveně odporují učení Islámu.

Mohamed Ali Šilhavý
předseda Ústředí

RAMADÁN - VÁNOCE

V letošním roce připadají do časové blízkosti náš slavný měsíc ramadán a křesťanské vánoce. Ramadán pro nás tak důležitý měsíc, ve kterém bylo započato zjevování Koránu našemu proroku Muhammadovi (NMBŽ), je měsícem, ve kterém bylo znovu a s konečnou platností lidstvu sděleno, jak má žít dle vůle boží.

Naším křesťanským čtenářkám, čtenářům jakož i přátelům přejeme k jejich svátkům narození proroka Ježíše Nazaretského (NMBŽ) všechno nejlepší, hlavně zdraví, mír ve světě i v duších, sociální spravedlnost, toleranci a ovahu hájit právo vůči bezpráví a tyranii všeho druhu.

V roce 1998 přejeme všem lidem, hlavně všem trpícím opravdové štěstí a boží požehnání.

Dr. Nidal Saleh

Božská priama cesta

V minulom článku sme hovorili, že základom Islámu je podľa Božských slov v Koráne viera v Boha, jediného, jedinečného a samobytného a konanie dobrých skutkov - kráčajanie priamou Božskou cestou. Čo je to priama Božská cesta, po ktorej máme ísť a aké dobré skutky máme konať, aby sme nezablúdili a nevyvolali Božský hnev? Božské slová nám v Koráne okrem viery v Boha podrobne tú cestu ukazujú: "Toto je cesta moja, ktorá vedie priamo. Kráčajte teda po nej a nekráčajte po cestách iných, aby

Vás neodviedli z cesty jeho. To je to, čo Vám prikazujem, aby ste boli schopni ochrániť sa od všetkého zlého." (Korán VI./154)

Boh nám káže, aby sme:

1) si vážili rodičov a boli láskaví k rodine, príbuzným a susedom.

"Prejavujte láskavosť k svojim rodičom" (Korán VI/152).

"Prejavujte láskavosť k svojim rodičom. Ak je u Teba jeden z nich alebo obaja zostarnú, nikdy im nehovor

slová, vyjadrujúce znechutenie ani ich nekarhaj, ale hovor s nimi úctivo" (Korán XVII/24).

"Preukazujete láskavosť rodičom a príbuzným, sirotám a chudobným a susedovi, ktorý je Vaším príbuzným aj susedovi, ktorý je Vám cudzí" (Korán IV/36).

2) *Nezabíjali deti svoje z obavy pred chudobou a nezabíjali žiadnu dušu bez práv.* Veľa rodičov dajú potratiť svoje nenarodené deti z obavy, že ich nebudú môcť živiť alebo že nebudú stačiť na ich výchovu. To nám Boh zakázal, lebo on je životiteľom nás i našich detí. "Boh Vám káže, aby ste nezabíjali svoje deti zo strachu pred chudobou" a aby ste "nebrali život tomu, koho Boh zakázal. My zaopatríme Vás aj ich" (Korán VI/152).

Boh nám káže, aby sme nezabíjali žiadnu dušu bez práva. Korán použil slovo "dušu" a nie človeka, takže si myslíme, že nám zakázal zabiť bez práva nielen človeka ale aj zviera, lebo zviera má tiež dušu. Zviera môžeme zabiť len pre potravu alebo na obranu a nie pre zábavu.

3) *Aby sme sa nedopustili cudzoložstva.* "Nepribližujte sa k cudzoložstvu, je to oplzlosť a cesta zlá" (Korán XVII/32). Aby sme sa nedopustili žiadnej sexuálnej úchylnosti ako je homosexualita.

"Chcete sa snaď dopustiť nemravnosti, ktorej sa nikdo pred Vami na tomto svete nedopustil? Vy k mužom chlípne vychádzate namiesto k ženám? Naozaj ste ľuďmi, ktorí prekračujú všetky medze" (Korán VII/81,82). "Boh Vám káže, aby ste sa vyhýbali nemravnostiam zrejým aj skrytým" (Korán VI/152).

4) *Aby sme nezneužili siroty a nespreneverili ich majetok.* "Nepribližujte sa k majetku sirotka inak ako sa patrí, pokiaľ nedosiahne dospelosti" (Korán VI/153). "Dávajte sirotám ich majetok a nezamieňajte zlé za dobré, nepohlucujte ich majetok pridávajúc ho k majetkom svojim, veď je to veľký hriech" (Korán IV/2).

"Istotne ti, ktorí pohlucujú nespravodlivo majetok sirôt pohlucujú len oheň od svojich brúch. A budú horieť v ohni pekelnom" (Korán IV/10)

5) *Aby sme dodržiavali zmluvy, záväzky a dohody.* Ich dodržiavanie je základom každej vyspelej spoločnosti, pretože sa dotýkajú všetkých aspektov spoločenského života a robia z ľudí organizovanú spoločnosť. Politik má dodržiavať svoje záväzky k svojmu ľudu a svojim voličom. Remeselník tiež musí dodržať všetky dohodnuté meradlá svojho výrobku. Podobne každý člen spoločnosti z pozície svojej pôsobnosti - predavač správne miery a váhy, lekár svoj lekársky sľub atď., pretože všetky dohody a záväzky sú dané pred Bohom a Boh je svedkom všetkých dohôd a záväzkov.

"Dodržujte záväzky, pretože ohľadne záväzkov budete sa zodpovedať. Dávajte plnú mieru, keď meriate a vážite váhami presnými" (Korán XVII/35,36).

"Ľudia moji! Dávajte spravodlivo plnú mieru a plnú váhu a nepripravujte ľudí o to, čo im náleží a nedopúšťajte sa v zemi bezprávia spôsobujúceho nepokoje (Korán XI/86).

"Dodržujte zmluvu s Bohom" (Korán VI/153). "Tí, ktorí dodržiujú zmluvu s Bohom a neporušujú záväzky budú v záhradách večnosti" (Korán XIII/20). "Beda tým, ktorí zlú mieru dávajú, tým, ktorí od iných ľudí meranie odoberajú ale plnú mieru žiadajú. Ale keď sami pre iných merajú či vážia, menej im dávajú" (Korán I.XIII/1,2,3).

6) *Aby sme hovorili pravdu a keď svedčíme, tak len spravodlivo a podľa pravdy, aj keď je to proti nám a našim príbuzným.*

"A keď hovoríte, buďte spravodliví, aj keď sa jedná o Vašeho príbuzného" (Korán VI/153).

"Veriaci, buďte prísni vo výkone spravodlivosti, pokiaľ svedčíte pred Bohom, aj keby to bolo proti Vám alebo proti rodičom či príbuzným, či ide o chudobného či bohatého. Boh je k nim obom ohľadupnejší ako ste Vy. Nesledujte teda nízke túžby aby ste boli schopní konat spravodlivo. A pokiaľ schovávate pravdu alebo ju obchádzate tak si pripomente, že Boh si je dobre vedomý toho, čo robíte" (Korán IV/135).

7) *Aby sme rozdávali zo svojho bohatstva chudobným a ľuďom v núdzi.* Aby sme dávali almužny s citom a bez posmechu a urážok a výčitiek. "Ti, ktorí rozdávali zo svojho bohatstva v mene Božom sú ako zrná z ktorých vyrastie sedem klasov a v každom klase je sto zrn. Boh niekoľkonásobne dopraje tomu komu chce a Boh je štedrý a vševediaci" (Korán II/261). "Almužny sú pre chudobných a ľudí v núdzi" (Korán IX/60).

"Na tých, ktorí rozdávali zo svojho bohatstva v mene Božom bez toho, aby to sprevádzali výčitkami alebo urážkami čaká odmena od ich pána a nemusia sa báť ani nebudú zarmútení" (Korán II/262).

"Láskavé slovo a odpustenie je lepšie ako milodar sprevádzaný urážkou". "Veriaci, neznehodnocujte almužny svojimi posmeškami a urážkami" (Korán II/263,264).

8) *Aby sme boli čestní a úprimní v slovách a činoch, vyhýbali sa zlej spoločnosti a odsudzovali pokrytectvo, nechodili pyšne a domýšľavo po zemi.* Aby sme priali druhým čo si prajeme sebe a neohovárali nikoho, mlčali o nedostatkoch druhých. Aby sme sa zdržiavali posmechu, hrubých rečí a urážok. Aby sme boli zdvorilí ohľaduplní vo vzájomných vzťahoch. Aby sme nevstupovali do domu iného bez povolenia, nesledovali druhých a rešpektovali jeho súkromie. "Veriaci, nech sa jedni ľudia nevysmievajú druhým, ktorí by mohli byť lepší ako oni. A neohovárajte sa navzájom ani sa nenazývajte hanblivými prezývkami" (Korán II/11).

"Veriaci, vyhýbajte sa prílišnému podozrievaniu, niektoré podozrievanie je hriechom. Nevyzvedajte a neohovárajte jeden druhého" (Korán II/12). "Ti, ktorí nerozvážne obviňujú počestné veriace ženy sú prekliati na tomto svete aj na druhom. A je pre nich pripravený bolestný trest" (Korán XXIV/23).

"Povedz veriacim, aby sklopili svoj pohľad a chránili si svoje pohlavie. To je pre nich čistejšie, pretože Boh dobre vie, čo robia" (Korán XXIV/30). "Veriaci, nevstupujte do iných domov ako do vlastných pokiaľ si nevyžiadate povolenie a nepozdravíte ich obyvateľov. A keď nikoho nenájdete doma nevstúpte. A ak Vám bolo prikázane sa vrátiť, tak to urobte" (Korán XXIV/27,28).

"Ak si požičiate jeden od druhého na presnú dobu, zapíšte si to. Nech Vám to zapisovateľ vo Vašej prítomnosti zapíše presne a spravodlivo" (Korán II/282). "Ak niekto zverí druhému niečo nech zverené vráti a nech sa bojí Boha" (Korán IV/58).

"Boh Vám káže, aby ste vrátili zverené majetky tým, ktorým patrili a keď medzi nimi súdite, súdte spravodlivo" (Korán IV/58).

"Nepripravujte jeden druhého o majetok podvodným spôsobom a neponúkajte svoje majetky ako úplatok úradom, aby ste vedomým spôsobom nepohlcovali verejný majetok" (Korán II/188).

"Nekráčaj po zemi panovačne, lebo nemôžeš si rezervovať zem ani nemôžeš dosiahnuť výšku hôr. To všetko je hnus a Tvoj Pán to nerád vidí" (Korán XVII/38,39).

"Služobníci milostivého Boha sú tí, ktorí kráčajú po zemi v pokore" (Korán XXV/63).

"Nechoď panovačne po zemi, kráčaj umierneným krokom" (Korán XXXI/18,19).

"Boh nemiluje pašných a vystatovačných" (Korán IV/37).

"Keď ste pozdravení vlúdnyim pozdravením, pozdravte ešte vlúdnejšie" (Korán IV/37).

"Ó, ľudia, stvorili sme Vás z muža a ženy, aby ste sa navzájom spoznali. Najvznešenejší z Vás je v očiach Božích ten, kto je najzbožnejší. "Boh je veru vševedúci a všetkého znmly" (Korán IL./13). "Spomeňte si teda na Božskú priazeň a nepáchajte na zemi nepravosť a skazu" (Korán VII/74).

J. Shattová, Chartúm.

Súdán

Několik slov k článku: Vyzývání Boha a šíření Islámu není výsadou pouze měřit přiměřeně autorku k přidání několika slov.

Náš život muslimů, jako věřících v menšině je opravdu těžký a složitý. Musíme si uvědomit, že tento národ se dělí na dvě skupiny, co se týká názorů na náboženství. Někteří je považují za pohádkovou nebo historickou tradici, jiní jsou v rozpacích, zda existuje či neexistuje Bůh a tak zastávají opatrnější stanoviska.

Do srdcí obou těchto skupin se dá krásně promlouvat a hájit svou víru hezkými slovy. Věřím, že mezi trpělivostí a nespěšností je jemný vlásek. Nesmíme se splést. To však neznamená, že je možno mluvit jakkoliv a ke komukoliv. Mluvit o Poselství a Božím slovu je velká zodpovědnost. Hlavní zásadou je pravdomluvnost. Také větší ctižádostivost není na škodu, protože člověk by měl chtít více než jen pít a jíst. Určitě jsou mezi námi lidé, kteří vidí životní úroveň v poznání nových věcí. Ti si zaslouží naši pozornost a našeho zájmu. Dát vše do snahy, abychom očistili pověst Islámu, kterou jiní jinde ničí. Děláme to ve vlastním zájmu, aby naše děti chodily s hlavou vzhůru.

Doufám, že nedojde jednou k tomu, že se budou letáčky propagující Islám rozdávat v metru nebo na ulicích. Zkusme se dostat k debatám, dělat dobré skutky jménem naší víry a odůvodňovat každé naše dobré chování k lidem jako učení proroka Muhammada (NMBŽ).

Možná, čtenáři, si řeknete, abych začala sama se sebou. Osobně jsem se proto rozhodla před časem. Jednoduše jsem všem, hlavně nejbližším řekla: Tady jsem, takhle se modlím, mluvím, postím se ... a věřte, je to krásný pocit. Zkuste to také a ničeho se nikdy neobávejte! Bůh je s vámi.

(Autorka je Češka vdaná v Súdánu. Každoročně přijíždí do Prahy, kde také tento příspěvek napsala.)

ŽENA - ZRCADLO SPOLEČNOSTI

„Lidé, bojte se Pána svého jenž stvořil vás z bytosti jediné a stvořil z ní manželku její a rozmnožil je oba v množství velké mužů i žen.“

Korán 4: 1

Věřící ženy a zvláště ty, kterým se dostalo vysokoškolského vzdělání, se dnes potýkají s mnohými problémy. A je to právě naše nová generace, která by měla očistit islám od tabuizací a předsudků. Vzdělané ženy dnes mají možnost dokázat, že jim náleží rovnoprávné místo ve společnosti po boku mužů, aniž by utrpěly morální zásady či rodinná sounáležitost jako se tomu stalo v západní civilizaci. Islám přinesl ženě právo a rovnoprávnost, která jí byla v dávných

dobách upírána. Dal jí stejnou možnost vzdělání i uplatnění jako muži a na víc vyzdvihl její roli matky a ochránkyně rodinného krbu. Roli, v které se jí dostává nejvyššího ocenění a respektu. Je jen na škodu celé muslimské společnosti, že i v dnešní době se můžeme setkat s názorem, že žena je nositelkou hříchu, a proto je třeba ji chránit před pokušením a tedy před ní samou. Tento neislámský prvek pocházející z křesťanské teorie o stvoření ženy z Adamova žebra, tedy o její podřízenosti a o její roli svůdkyně k prvotnímu hříchu se vžil také mezi muslimy.

Ženy se v prvních stoletích islámu

aktivně zapojovaly do společenského života po boku mužů a nebylo to nic zvláštního, později jim však v rozporu s Islámem začalo být toto právo upíráno. Žena byla uzavřena do čtyř stěn svého obydlí a nebylo jí dopřáno rovnocenného vzdělání a společenského postavení jako muži. Žena se tak stala v některých kruzích méněcennou bytostí podřízenou mužově vůli.

Některé verše Koránu sice hovoří o podřízenosti žen (K 4:38), avšak zamyslíme-li se hlouběji nad touto otázkou, jde hlavně o vnitřní uspořádání vztahů v rodině, neboť před Bohem a ve vztahu k němu jsou si muž a žena rovni. Je to jasný

důkaz, že jejich rozumové schopnosti jsou rovnocenné a mají stejný díl odpovědnosti. To, co oba odlišuje je především fyzická síla, která však nedává muži právo neomezené moci nad ženou, ale naopak mu klade za povinnost zajistit veškeré potřeby jeho rodiny.

Doba, kdy žena neměla svobodný přístup ke vzdělání, neuměla číst a psát, je pryč. Nyní se právě díky vzdělání mohou ženy domáhat svých práv a rovnosti, kterou jim před několika stoletími Islám přinesl. Postavení ženy je obrazem morální a kulturní úrovně společnosti, bohužel na tento fakt někteří muži stále zapomínají. Sami, aby skryli své vlastní slabosti, se neustále snaží vrátit ženy zpět do nevědomosti a vnútit jim podřízené postavení nejen v rámci rodiny, ale celého společenského systému.

„Zaostávání žen v mnoha muslimských zemích jde na vrub tradiční mužské kultury a činností skupiny tmářů, kteří chtějí ženy zavírat doma, zatímco Islám jí přináší svobodu a rovnost.“

Bénazír Bhuttová, 1. konference poslankyň muslimského světa, Islámábád 1995.

A jsou to právě muži, kteří z pozice silnějšího vnucují ženám myšlenky o jejich hříšné podstatě. Jak jinak si vysvětlit názor některých muslimů, že žena, která pracuje, svobodně cestuje, nenosí hidžáb a používá make-up, odvádí a rozptyluje mužovu pozornost. Ale vždyť zásady morálky, slušnosti a zdrženlivosti by měly platit pro obě pohlaví stejně. „Řekni věřícím, aby cudně klopili zrak a střežili svá pohlaví - a to je pro ně čistší.“

K 24:30

A právě tyto normy nám zcela jasně mohou vymezit vztahy mezi mužem a ženou nejen na pracovišti, ale právě i v rámci celé společnosti. Korán ve skutečnosti poskytuje věřící

ženě potřebnou ochranu před obtěžováním a neslušným chováním, které se musí její emancipované západní kolegyně domáhat často i soudní cestou.

Příkladem pro všechny věřící ženy by měla být první Muhammadova manželka Chadídža, která byla nejen dobrou a ctnostnou manželkou, ale i zručnou obchodnicí. Je ovšem zcela přirozené, že žena sama o sobě dává přednost péči o rodinu před budováním své kariéry. Pokud ale žena rodinu nemá a nebo jsou její děti již dospělé, proč by svůj volný čas nemohla vyplnit aktivním zapojením se do společnosti. Je snad vysedávání se sousedkami a bezbřehé tlachání užitečnější než možnost vlastní sebe-realizace? Určitě není, ale pro mužskou část populace daleko přijatelnější než úspěšnější „kolega v sukních“. Toto zapojení ženy do společnosti však nesmí být v žádném případě na úkor rodiny jako se tomu stalo v západní společnosti a proto je potřeba vytvářet takové podmínky, které ženy zvýhodní, ale současně je nebudou diskriminovat.

Problémem, který těsně souvisí se zapojením ženy do společenského života, je otázka zahalování. A opět je to prvek Islámu cizí, který se projevil nejen zahalením žen, ale často vedl k jejich naprosté izolaci. Přečteme-li si však pozorně Korán zjistíme, že neukládá ženám povinnost se zahalovat a ani nenařizuje jejich separaci od mužů. Kdyby tomu tak bylo, nemuseli by o tom ulamávat neustálé diskuse a rovněž způsob zahalení by byl v celém muslimském světě jednotný. Verše Koránu nabádají věřící ženy a nejen je, stroj se slušně, skromně a nechovat se vyzývavě (K 24:30-31, K 33:32-33, K 33:59). Žena by se tak měla zkrášlovat závojem počestnosti, důstojnosti, čistoty a neporušenosti. Může snad hidžáb ženu ochránit více než její upřímná víra a čistota svědomí?

Nikoliv, člověk je sám o sobě buď dobrý nebo špatný a je potřeba ho soudit podle jeho skutků. Neboť je to právě závoj, který dává větší možnost skrytí špatné úmysly. Můžeme ho také považovat za jistý ústupek mužské slabosti, protože jsou to právě muži, kteří v rozporu s Koránem drze pokřikují a hledí na ženy. Ve skutečnosti se tak zahalení často stává ochranou před mužskou dotěrností a ne symbolem. Na druhé straně však musíme hidžáb považovat jako výraz kulturní identity a hrdosti na příslušnost k Islámu, pokud ho však žena nosí z vlastního přesvědčení. Příkladem toho mohou být studentky v Turecku, které si vynutily proti vůli svých profesorů právo nosit hidžáb, stejně jako odvážné studentky z přistěhovaleckých rodin v Evropě (Francii), které se nebály vyloučení ze škol. Je to jeden z výrazných projevů jak se odlišit od morálně rozkládající se západní společnosti, s kterým nemusíme zcela souhlasit, ale rozhodně ho musíme respektovat. Šejch Ašmáwí výstižně poznamenává, že závoj se dnes pokládá za znamení víry, ale ve skutečnosti je uniformou politického Islámu a jako znak islamizace společnosti je bohužel často prosazován i násilím.

Zásadně je však třeba odmítnout tvrzení, že věřící žena, která nenosí hidžáb není dobrou muslimkou. Je někdy paradoxem, že právě tato slušně oblečená muslimka bez hidžábu je vystavena většímu tlaku ze strany některých věřících mužů i žen než její zahalená kolegyně třeba i v těsném oblečení, kratší sukni či džínách - symbolu západní civilizace. Svou víru si však každý člověk nosí ve svém srdci a nikdo nemá právo ho snižovat jen proto, že zastává odlišný názor na věci (K 49:11). Bůh vložil do vínku člověka svobodnou vůli a svědomí, ale nedal mu právo soudit upřímnost víry druhých.

Mgr. Jana Novotná

ISLÁM - VÝZVA K OBRODĚ ZEMÍ ASIE

Velmi často, pokud se hovoří o Islámu, jsou zmiňovány zejména arabské země popřípadě velké asijské mocnosti Írán, Pákistán či Indonésie. Ale Islám nezná hranic a jeho historie to potvrzuje. Malé a menší státy, které dříve bývaly součástí velkých různorodých státních útvarů (např. Středoasijské republiky bývalého Sovětského svazu) se dnes otevřeně mohou hlásit k náboženství svých otců. Islám tak už dávno překročil pomyslnou hranici mezi jednotlivými národy a zaujal pevně svou pozici celosvětového náboženství. Ale jaká byla jeho role v době, kdy se muslimské země střetly s dynamickou a liberální Evropou a její touhou podmanit si celý svět? Nejen Indický subkontinent může být příkladem, že nelze náboženství oddělit od kulturního, historického a ani politického dění, neboť právě Islám spojil muslimy v boji za samostatnost a vlastní kulturní identitu.

Všeobecně proces přeměny islámských zemí v kolonie byl doprovázen ztrátou politické a hlavně ekonomické nezávislosti. Expanze Evropanů byly útokem nejen na islámské hodnoty a kulturu, ale i suverenitu muslimských vládců. Kolonizátoři sice nezrušili úplně šari'u, ale omezili její působnost pouze na záležitosti rodinného práva. Muslimové se tak museli podřídit správě evropských kolonizátorů, jejichž stát byl založen na zcela odlišných principech. Tato ztráta samostatnosti a neustále se zhoršující postavení muslimského obyvatelstva uspořádalo vznik organizovaných muslimských hnutí proti kolonizátorům.

Situace na Indickém kontinentě se vyhroutil roku 1857 vzpourou vojáků koloniální armády, v jejímž čele stála muslimská šlechta s jediným konkrétním cílem vyhnat Angličany ze země a obnovit vládu Mughalské dynastie. Povstání bylo po dvou letech krutě potlačeno a jeho výsledkem bylo přerozdělení půdy mezi indická knížata a současně vytyčení nových hranic bez ohledu na náboženství, které se v budoucnosti stalo této zemi osudným.

Pro indickou muslimskou inteligenci tato porážka znamenala hořké zklamání a rozčarování. Zvláště, když po potlačení povstání zesílilo protežování hinduistického obyvatelstva. A tak se hinduistická inteligence mohla brzy dostat před muslimy jak v politickém, tak v kulturním dění, domohla se vlivných míst v obchodu, průmyslu i ve státní správě, zatímco muslimská šlechta byla nucena zůstat v pasivitě. Vyvstala otázka, co se stalo s muslimskou společností a systémem, když neodolaly vnějšímu náporu. Snaha najít odpověď na tuto otázku a přizpůsobit tak nové společenské hodnoty, politické a mezinárodní podmínky Islámu vyvrcholila v činnosti Džamáluddína al-Afgháního (1838-1897), který se neobracel jen k muslimské inteligenci, ale oslovil i prostý lid. Vystupoval ostře proti anglické koloniální vládě a požadoval radikální přeměnu jejího státního zřízení. Hodnotil vysoce společenskou úlohu vědců a přirovnával je k prorokům. Za svou protikoloniální činnost byl roku 1879 vypovězen z Egypta a odcestoval do Indie, kde navázal styky s představiteli islámského reformismu, ačkoliv s jejich moderními názory nesouhlasil a plně se zaměřil na myšlenku panislamismu. Jeho spis *Zavržení materialistů (Ar-radd alá d-dahrjín)* je obranou Islámu a varováním před nebezpečím materialistické filozofie,

kteřá ohrožuje náboženství. Byl přesvědčen, že Islám překročil rámec náboženství a stal se uceleným a dokonalým systémem etiky a norem.

Panislamská činnost byla u al-Afgháního úzce spjata s protikoloniálním bojem. Jeho pojetí vycházelo z představy, že náboženské pouto je u muslimů silnější než pouto národnostní či jazykové. Poprvé tuto myšlenku o politicko-náboženském svazku vyslovil začátkem 70. let 19. století. Chápal Islám jako jediné možné pouto mezi jednotlivými národy v boji proti kolonialistům, které je má přivést na cestu obrody svých zemí. Proti národní solidaritě stavěl solidaritu náboženskou, protože muslimové nemají jiné opravdové národnosti kromě náboženství. Panislamismus tak spojil různé skupiny obyvatelstva s cílem chránit islám a jeho normy.

Al-Afghání sice nepovažoval monarchii za ideální a zůstával názor o svrnutí nespravedlivého tyрана. „Je-li některá Islámská země pod mocí tyрана, jehož zvržte a jednání ji přivádějí v úpadek, pak má národ právo se takového vládce zbavit, neboť, jinak se islámská společnost podle jeho příkladu stává prodejnou.“

Al-Afghání neměl politický program budoucího uspořádání islámského státu, protože obrodu muslimů si představoval pouze v rámci společnosti. Byl obdivovatelem buržoazního liberalismu a socialismus nepovažoval za protiklad Islámu. Odmítal tradicionalismus i slepé napodobování Evropy. Před svou smrtí o sobě napsal:

„Strávil jsem větší část svého života na Východě s jediným cílem, abych vykořenil fanatismus, neškodlivější chorobu této oblasti, reformoval společnost a napomáhal myšlenkové snášenlivosti.“

Kritiku kolonialismu spojil s výzvou k probuzení národů Východu k boji za národní osvobození. Při výkladu Islámu kladl důraz na aktivitu člověka a jeho odpovědnost za přítomný stav věcí. Jeho názory obohatily strukturu Islámu o prvky moderního racionalismu. A právě jeho myšlenky sehrály nejvýznamnější roli v Indii a přivedly do boje proti britské nadvládě široké masy muslimského obyvatelstva. Na potřeby a všeobecné zaostávání indických muslimů zareagovali i představitelé islámského reformismu založením hnutí nazvaného podle centra vzniku, Alígarhu. Alígarhské hnutí si prostřednictvím obrody islámské kultury a vzdělanosti vytyčilo za cíl hospodářské povznesení muslimských středních vrstev, zapojení muslimů do politického života a vytvoření politické organizace, která by se stala protiváhou k hinduistickým organizacím. Tohoto úkolu se ujal zakladatel hnutí Sajjid Ahmad Chán (1817-1898), který při zkoumání příčin zaostalosti dospěl k závěru, že chybí dostatečné soudobé vzdělání a výchova. Horlivě přejímal učení liberalismu, ideály politické, sociální a náboženské svobody, lásku k pravdě a víru v pokrok. Tyto zásady pokládal za správné chápání Koránu, a nikoliv naprosté dodržování a sledování náboženských tradic. Narozdíl od al-Afgháního zdůrazňoval, že hlavním úkolem je přijmout evropskou kulturu. Dokazoval, že Islám je racionalistické učení a tolerantní vůči ostatním náboženstvím. Domníval se, že vzdělání může odstranit mezery a sjednotit lid a jeho vůdce. V květnu 1874 založil se svými přáteli muslim-

skou anglickou východní kolej (od roku 1920 Alígarhská muslimská Univerzita), která měla spojit světskou výuku s náboženstvím. Svou činností obhajoval hospodářsky slabou muslimskou střední vrstvu. Snažil se Angličany získat na svou stranu a dokázat tak, že i muslimové mohou být věrnou oporou Angličanů, pokud získají privilegia. Považoval indické muslimy za jediný celek nejen z pohledu sociálního a kulturního, ale také národnostního a proto se je snažil sjednotit. Brzy se rozšířil názor, že muslimská Indie tvoří jeden samostatný národ. Tento názor později sdílela většina představitelů muslimského komunálního hnutí.

Islámský modernismus Sajjida Ahmada si získal přízeň především městských vyšších muslimských vrstev a na druhé straně narazil na nesouhlas islámské ortodoxie. Myšlenky Alígarhského hnutí se šířily hlavně ve městech a pod jeho vlivem vznikaly odbočky „Společnosti pro podporu Islámu“ (Andžurman e himájat e islám), které měly za úkol hájit kulturní a společenské zájmy muslimů. Smrtí Sajjida Ahmada roku 1898 utrpělo Alígarhské hnutí obrovskou ztrátu. Ukázalo se, že v dalších bojích o politickou moc je třeba vytvořit oddělenou organizaci, která by vyjadřovala jednotný postoj muslimského obyvatelstva. Věřili, že britská koloniální vláda jim bude při zakládání takové organizace nápomocna a nezklamali se. Národnostní tendence a politická aktivita mladší muslimské generace začínala ohrožovat britskou vládu, proto dala podnět k založení Muslimské ligy, aby tak získala kontrolu nad děním v zemi. Muslimská liga pod vedením Ága Chána si od počátku vytyčila dva základní cíle: chránit zájmy indických muslimů a zachovávat loajalitu k britské vládě.

V období před 1. světovou válkou se dovršovala základní změna v postoji indických muslimů vůči Západu. Muslimové se opět obrátili ke své vlastní kultuře a k jejím hodnotám, do kterých se snažili začlenit některé prvky západního stylu života. A tak se kromě utváření tradice spolupráce s britskou vládou vytvářelo prudké hnutí odporu proti vládnoucí moci. V čele takového hnutí stál mauláná Abulkalám Ázád a Muhammad Alí, ke kterým se připojili přední představitelé intelektuálů jako mauláná Šiblí Numání a M.A. Ansáří. Společně vydávali nový týdeník Půlměsíc (al-Hilál), který vyjadřoval touhy a nálady této části muslimského obyvatelstva, která se přiklápěla k proudu celoidického nacionalismu. Projevovali také zvýšený zájem o islámské země, zejména o Turecko jako sídlo chalífátu. Indická muslimská inteligence pohlížela na osmanskou říši a na instituci chalífátu jako na poslední symbol islámské duchovní a světské moci. Na jeho pád roku 1924 reagovala chalífátským hnutím, které se soustředilo na boj proti anglickému kolonialismu. Chalífátské hnutí se rozšířilo ve všech vrstvách obyvatelstva. Hybnou silou byli zejména drobní rolníci a řemeslníci, kteří nejvíce trpěli koloniálním útlakem. Pro široké masy otázka chalífátu či osudu tureckého sultanátu neměla takový význam jako slovo samé. Domnívali se, že slovo chalífát pochází od slova chiláf - proti a nazývali chalífátské hnutí postavení se na odpor.

Toto silné protikoloniální citění za 1. světové války vedlo na čas ke sblížení muslimského a hinduistického osvobozenického hnutí. Současně došlo ke změnám ve vedení Muslimské ligy. Byl sesazen stávající předseda a zároveň hlava sekty ismáilovců Ága Chán a místo něj nastoupili bratři Muhammad Alí a Šaukat Alí, kteří schvalovali politiku Indického národního kongresu. Muslimská liga pod jejich vedením si jako další cíl určila dosažení samosprávy uvnitř britského impéria prostřednictvím spolupráce s Kongresem Jednání Muslimské ligy

a Kongresu vyústilo roku 1916 v tzv. Lakhnaúský pakt o sjednocení obou organizací. Pakt stanovil, že obě organizace budou společně usilovat o získání statutu dominia pro Indii. Během bouřlivého vývoje po první světové válce se jednota hinduistů a muslimů upevňovala. Toto spojenectví vytvořilo společnou bojovou frontu namířenou proti anglické nadvládě pod heslem samosprávy (svarádž). V červnu roku 1922 na společném zasedání v Lakhnaú byla schválena rezoluce s požadavkem nahrazení termínu svarádž termínem úplná nezávislost. Tehdejší vedení Kongresu se postavilo proti, a narušilo tak dosavadní vzájemnou jednotu. Tohoto konfliktu využili Angličané a jejich pokus o rozdělení obou stran na základě náboženství měl úspěch.

V 30. letech se Indii šířila další vlna národního hnutí, ve kterém se odrazily různé národnostní i náboženské prvky indického obyvatelstva. Objevila se myšlenka sjednotit oblasti západního pomezí Indie, kde převládalo muslimské obyvatelstvo, v jednotný celek. S touto myšlenkou vystoupil poprvé indický muslimský básník a filozof Muhammad Ikbál. V prosinci roku 1930 na zasedání Muslimské ligy v Iláhábádu ve svém projevu řekl:

„Náboženský ideál Islámu je organicky spjat se společenským řádem, který vytvořil politiku v národních intencích, pak zavržení islámské zásady bratrství je pro muslimy nepřijatelné. Neváhám prohlásit, že indický muslim bude připraven obětovat všechno za svobodu Indie, bude-li za základ trvalého všeobecného urovnání poměrů považována zásada, že indiští muslimové mají právo na plný a svobodný rozvoj podle své vlastní kultury a tradice.“

Ikbál nechtěl vytvořit samostatný muslimský stát, ale považoval muslimskou Indii za nedílnou součást indického území. Domníval se, že dosáhnout jednoty a vzájemného souladu není možné z hospodářských důvodů, a to především proto, že hinduističtí podnikatelé se domohli výhodného postavení, o které se nebyli ochotni dělit.

M. Ikbál se nikdy nezmiňoval o názvu Pákistán nebo o zahrnutí muslimů z východního Bengálska do tohoto požadavku. Snažil se vymezit pouze sféry vlivu pro muslimy a hinduisty. Požadavek odděleného území pro muslimy jim měl přinést především v hospodářské oblasti stejné možnosti, jako měla hinduistická buržoazie. Ikbálův projev neměl ohlas a Muslimská liga jeho návrh nepřijala. Teprve o tři roky později skupina muslimských studentů v Cambridgi začala propagovat myšlenku samostatného Pákistánu. V roce 1933 Rahmat Alí Čaudhurí založil hnutí za Pákistán, které navrhovalo rozdělit Indii na Hindustán a Pákistán, na dva samostatné státní útvary.

Angličané na sklonku svého panství podporovali myšlenku rozdělení Indie, zatímco se Muslimská liga postavila proti. Po několika letech tento návrh odděleného státu pro indické muslimy našel odezvu mezi mladou generací. Muslimská liga na svém zasedání v Láhauru 23. března 1940 pod vedením Muhammada Alího Džinnáha schválila Rezoluci o Pákistánu.

Po 2. světové válce propukl boj o osvobození Indie v plném rozsahu a současně se rozpoutaly spory mezi hinduisty a muslimy, které se dobře hodily britské vládě, neboť mohly hospodářsky oslabit oba nové budoucí státy. A nová hranice rozdělila dva velké národy Paňdžábce a Bengálce na náboženském základě. To byl poslední plán britského místokrále lorda Mountbattena, podle něhož skončila britská vláda na území Pákistánu 14. srpna 1947 a na území Indie dne 15. srpna 1947.

CESTA K JEDNOTĚ NÁBOŽENSTVÍ

Každý křesťan a každý muslim dobře ví, že mezi jeho vírou a vírou druhého z obou největších světových náboženství existují věroučné rozdíly. Ne každý si však již bohužel uvědomuje, že cíl každého skutečného praktikování Islámu, křesťanství či kteréhokoliv jiného opravdového náboženství je naproti tomu vždy jeden a týž a že až doslovně stejné jsou i výzvy k dosahování tohoto cíle, jež před nás staví naše svaté Knihy.

Já sám jsem si tuto ohromující skutečnost nedávno plně uvědomil při četbě knihy „Základy islámu“, vydané letos v českém překladu olomouckým nakladatelstvím Votobia. Její autor, Šajch Fadhlalla Haeri, v ní na straně 46 píše: „Allah nám v koránu říká, že nedal žádnému člověku do hrudi dvě srdce (33:4), což znamená, že pokud chceme čisté srdce, nemůžeme je přeplnit přáními, strachem a ostatními nečistotami. Zároveň pokud však chceme shromážďovat pozemský majetek, pak právě tímto směrem nás srdce zavede. Pohybujeme se buď jedním nebo druhým směrem, protože dva špy nemohou být vystřeleny z jednoho luku zároveň.“

Křesťanovi je stejné poselství dobře známé z Bible, kde Ježíš své učedníky varuje: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.“ (Evangelium podle Matouše 6:24).

Srdce, naplněného láskou k Bohu a očištěné od všeho, co jí překáží, je oním společným cílem každé víry a společnou touhou všech proroků a náboženských učitelů. „Blahoslavení čistého srdce“, volá Ježíš Kristus v Kázání na hoře (Evangelium podle Matouše 5:8), zatímco židovský král David prosí: „Stvoř mi Bože, čisté srdce...“ (Žalmy 51:12) - a jedna z modliteb proroka Muhammada se k Bohu obrací slovy „Očisti mé srdce od hříchů jako jsou bílé šaty očištěny od skvrn...“ Ono překrásné vyprávění o Muhammadově srdci, které andělé vyňali z Prorokovy hrudi a omyli sněhovou vodou ze zlatého poháru, není jen jednou z tradic Islámu, ale i symbolickým výrazem odvěké lidské touhy po čistém srdci, kterou v sobě vědomě či nevědomě chová každý člověk...

Je to zjevená Víra, jež ukazuje cestu k dosahování tohoto nejkrásnějšího snu lidstva, a žádné pravé náboženství nemůže mít jiný cíl, než činit své věřící dobrými lidmi, lidmi oddanými Bohu, lidmi čistého srdce...

Je-li dnes lidstvo rozděleno do bezpočtu mnohdy navzájem znesvářených směrů a sekt, není to patrně cesta náboženských rozhovorů, teologických disputací a společného hledání pravdy, co mu může vrátit ztracenou jednotu? Spíše pokorné, neúnavné očišťování vlastního srdce od všeho, co v něm překáží růstu Božského Království, může být skutečnou cestou k plné jednotě lidských bytostí, dosažitelné pouze v jejich úplném odevzdání se do vůle jejich společného Pána ...

Bude-li každý z nás stále hlubším a opravdovějším praktikováním svého vlastního náboženství usilovat o to, aby patřil k těm, kdo Posledního dne „se srdcem upřímným k Bohu přijdou“ (Korán 26:89), budou nepochybně padat i hradby neporozumění mezi Božími služebníky různého náboženského přesvědčení a synové Adamovi se znovu poznají jako příslušníci jediné rodiny.

Al Ittihad al Islami

Ústředí muslimských náboženských obcí a organizací v České republice

Dne 30. 12. 1997 začíná

RAMADÁN 1418

Tato tabulka uvádí ke každému dni Ramadánu a občanskému datu začátek půstu,
Fadžr - úsvit, šurúq - východ, zuhr - poledne, asr - odpoledne, magrib - západ, iša - noc.
Půst začíná tedy úsvitem a končí západem slunce.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ramadán 1418								
	datum		úsvit	východ	poledne	odpoledne	západ	noc
	التاريخ		الفجر	الشرق	الظهر	العصر	المغرب	العشاء
	občanský	od Hidžry	Fadžr	Šuruq	Zuhr	Asr	Maghrib	Iša
Út	30.12.1997	1.9.1418	6:19	7:59	12:03	13:50	16:07	17:46
St	31.12.1997	2.9.1418	6:19	7:59	12:03	13:51	16:08	17:47
Čt	1.1.1998	3.9.1418	6:19	7:59	12:04	13:52	16:10	17:48
Pá	2.1.1998	4.9.1418	6:19	7:58	12:04	13:53	16:11	17:49
So	3.1.1998	5.9.1418	6:19	7:58	12:05	13:53	16:12	17:50
Ne	4.1.1998	6.9.1418	6:19	7:58	12:05	13:54	16:13	17:51
Po	5.1.1998	7.9.1418	6:19	7:58	12:06	13:55	16:14	17:52
Út	6.1.1998	8.9.1418	6:19	7:57	12:06	13:56	16:15	17:53
St	7.1.1998	9.9.1418	6:19	7:57	12:07	13:58	16:17	17:54
Čt	8.1.1998	10.9.1418	6:19	7:57	12:07	13:59	16:18	17:55
Pá	9.1.1998	11.9.1418	6:18	7:56	12:07	14:00	16:19	17:56
So	10.1.1998	12.9.1418	6:18	7:56	12:08	14:01	16:21	17:57
Ne	11.1.1998	13.9.1418	6:18	7:55	12:08	14:02	16:22	17:58
Po	12.1.1998	14.9.1418	6:17	7:54	12:08	14:03	16:23	18:00
Út	13.1.1998	15.9.1418	6:17	7:54	12:09	14:04	16:25	18:01
St	14.1.1998	16.9.1418	6:17	7:53	12:09	14:06	16:26	18:02
Čt	15.1.1998	17.9.1418	6:16	7:52	12:10	14:07	16:28	18:03
Pá	16.1.1998	18.9.1418	6:16	7:51	12:10	14:08	16:29	18:04
So	17.1.1998	19.9.1418	6:15	7:50	12:10	14:09	16:31	18:06
Ne	18.1.1998	20.9.1418	6:14	7:50	12:11	14:11	16:32	18:07
Po	19.1.1998	21.9.1418	6:14	7:49	12:11	14:12	16:34	18:08
Út	20.1.1998	22.9.1418	6:13	7:48	12:12	14:13	16:36	18:10
St	21.1.1998	23.9.1418	6:12	7:47	12:12	14:15	16:37	18:11
Čt	22.1.1998	24.9.1418	6:11	7:45	12:12	14:16	16:39	18:12
Pá	23.1.1998	25.9.1418	6:11	7:44	12:12	14:17	16:40	18:14
So	24.1.1998	26.9.1418	6:10	7:43	12:12	14:19	16:42	18:15
Ne	25.1.1998	27.9.1418	6:09	7:42	12:13	14:20	16:44	18:17
Po	26.1.1998	28.9.1418	6:08	7:41	12:13	14:21	16:45	18:18
Út	27.1.1998	29.9.1418	6:07	7:39	12:13	14:23	16:47	18:19
St	28.1.1998	30.9.1418	6:06	7:39	12:13	14:24	16:47	18:21

Uvedené časy platí pro místa s přesným středoevropským časem (Jindřichův Hradec, Nymburk, Liberec). Pro jiná místa musíme provést opravu dle uvedené tabulky a to tak, že místa označená znaménkem - mají všechny časy o uvedený počet minut dříve, místa označená znaménkem + mají všechny časy o uvedený počet minut později. Příklad: Oznamuje-li časový signál v rozhlase nebo televizi 12 hod., je v Brně již 12.06 a v Praze 11.58.

Min. - Místo	-5 Broumov	+5 Duchcov	+11 Cheb
+11 Aš	-10 Bruntál	-3 Dvůr Král. n. L.	+6 Chomutov
-13 Bánovce n. B.	-8 bučovice	-2 Havl. Brod	-3 Chotěboř
-17 Ban. Bystrica	-2 Čáslav	-11 Hlohovec	-3 Chrudim
-16 B. Štiavnica	+2 Česká Lípa	-13 Hlučín	-6 Ivančice
+1 Benešov	-6 Česká Třebová	-9 Hodonín	-1 Jablonec n. N.
+4 Beroun	+2 České Budějovice	-10 Holešov	-15 Jablunkov
+5 Bílina	+1 Český Brod	-2 Hořice v P.	-4 Jaroměř
+5 Bohosudov	+3 Český Krumlov	+4 Hořovice	-9 Jeseník
-7 Boskovice	-14 Český Těšín	-3 Hostinné	-7 Jevíčko
+1 Brandýs n. Lab.	+3 Děčín	-3 Hradec Králové	-1 Jičín
-8 Bratislava	-17 Dolní Kubín	-11 Hranice	-2 Jihlava
-8 Břeclav	+8 Domažlice	-1 Humpolec	-2 Jilemnice
-6 Brno	+7 Doupov	-7 Hustopeče	+7 Kadaň

+8 Karlovy Vary	-7 Mikulov	-10 Přerov	-2 Telč
-14 Karviná	-13 Místek	-25 Prešov	+5 Teplice
+6 Kašperské Hory	0 Mladá Boleslav	-13 Příbor	-6 Tišnov
-22 Kežmarok	-9 Modra	+4 Příbram	-13 Topolčany
+4 Kladno	-7 Mor. Třebová	-14 Prievidza	-4 Třebíč
-15 Kláštor p. Zn.	-3 Mor. Budějovice	-8 Prostějov	+1 Třeboň
+7 Klatovy	+5 Most	+5 Rakovník	-12 Trenčín
-1 Kolín	-4 Náchod	-3 Řevnice	-10 Trnava
-13 Komárno	-10 Napajedla	-20 Rimav. Sobota	-4 Trutnov
-5 Kosolec n. O.	-12 Nitra	+6 Rokycany	-16 Turč. Martin
-25 Košice	-2 Nová Paka	+3 Roudnice	-1 Turnov
-7 Králíky p. S.	-4 N. Město - Mor.	-22 Rožňava	-10 Uherské Elradiště
+3 Kralupy n. V.	-5 N. Město n. M.	+2 Rumburk	-11 Uherský Brod
+10 Kraslice	-11 N. Mesto n. V.	-17 Ružomberok	-8 Uničov
-16 Kremnica	-13 Nové Zámky	-5 Rychnov n. Kn.	+4 Ústí n. Labem
-11 Krnov	-13 Nový Bohumín	-9 Rýmařov	-6 Ústí n. Orlicí
-10 Kroměříž	-2 Nový Bydžov	+2 Sedlčany	-29 Užhorod
-1 Kutná Hora	-12 Nový Jičín	-9 Skalica	-12 Val. Meziříčí
-8 Kyjov	0 Nymburk	-21 Skalnaté pleso	+2 Varnsdorf
-6 Lanškroun	-9 Olomouc	+4 Slaný	-10 Velehrad
-14 Levice	-12 Opava	+1 Soběslav	-4 Vel. Meziříčí
-22 Levoča	-14 Orlová	+9 Sokolov	+4 Volyně
0 Liberec	-13 Ostrava	-23 Spiš. Kapitula	-2 Vrchlabí
-10 Lipník n. B.	-3 Pardubice	-22 Spiš. N. Ves	-12 Vsetín
-18 Lipt. Mikuláš	-1 Pelhřimov	+4 Strakonice	-5 Vysoké Mýto
+3 Litoměřice	-11 Piešťany	-9 Strážnice	-8 Vyškov
-5 Litomyšl	+3 Písek	+8 Stříbro	-8 Zábřeh
-8 Litovel	+9 Planá u M. L.	+6 Sušice	-14 Zl. Moravce
+9 Locket	+7 Plzeň	+3 Sv. Jan p. S.	-11 Zlín
+5 Louny	+6 Podbořany	-6 Svitavy	-4 Znojmo
-19 Lučenec	-1 Poděbrady	-16 Šahy	-17 Zvolen
-8 Malacky	+3 Podmokly	-9 Šternberk	+6 Žatec
+9 Mar. Lázne	-5 Polička	-15 Štub. Teplice	-1 Železný Brod
+2 Mělník	+2 Praha	-8 Šumperk	-15 Žilina
-28 Michalovce	+4 Prachatice	+1 Tábor	

Přejeme Vám příjemné prožití ramadánu a vše nejlepší k svátkům.
Id saghir mubarak, Bayram mubarek olsun!

Protože mnozí naši bratři a sestry často jezdí na Slovensko, uvádíme i časové rozdíly pro některá slovenská města a Užhorod na Podkarpatské Rusi.

Z činnosti Nadace pro zřízení a provoz islámského centra v Praze

Již druhým rokem pokračovala v sídle Nadace pro zřízení a provoz islámského centra v Praze pravidelná měsíční setkání zájemců o islámskou víru. Náplní přednášek byly podobně jako v předchozím roce jednak různé otázky islámské věrouky, příběhy ze života proroka Mohammada (necht' mu Bůh žehná) a jeho výroky, komentáře vysvětlující význam veršů Koránu, ale také bohaté diskuse, během kterých se každý účastník mohl na cokoli dotázat a říci svůj názor. V tomto roce jsme (rovněž jednou měsíčně), pořádali i kratší, monotematické besedy. Byly na témata, která jsou mnohými našimi spoluobčany (často i díky sdělovacím prostředkům) chybně vysvětlována nebo

špatně chápána a z toho důvodu považována za kontroverzní. Zde byla probírána témata jako Džihád, Žena v Islámu, Ježíš v Islámu, Sociální aspekty Islámu, Pojem Boha v Islámu, K čemu je víra?, Tolerance v Islámu a další.

Hlavní náplní činnosti Nadace je však zajištění provozu současného islámského centra a snaha o zřízení nové modlitebny, která by lépe odpovídala potřebám muslimů žijících v Praze. Každý pátek se ve stávajícím centru koná promluva imáma k věřícím a společná modlitba. Dvakrát do roka se pořádají oslavy islámských svátků, na které však vždy pronajmeme větší prostory, neboť se jich účastní i muslimové z jiných českých měst a také celé rodiny s

děti. Zvláštní program je každý den během postního měsíce Ramadánu. V sídle pražské Islámské nadace je knihovna, kazety a videokazety. Je zde také omezené množství titulů česky psaných brožur o Islámu, které mohou zájemci zdarma obdržet.

Islámská nadace působí i jako charitativní organizace. Z peněz, které věřící platí formou povinné i dobrovolné almužny, pomáhá sociálně slabším, uprchlíkům v táborech na území České republiky a podle možností i potřebným za hranicemi naší vlasti. Při některých z těchto aktivit spolupracujeme se Svazem muslimských studentů v ČR.

Nadace.

Zpráva o činnosti

Veškerá činnost Ústředí a všech členů spočívala v neutuchající snaze očišťovat stále pomlouvaný a nepochopený Islám od nánosu lží stále opakovaných ve sdělovacích prostředcích všeho druhu, ve filmech, literatuře i mnohých učebnicích.

Dne 3. června besedoval předseda Ústředí s žáky a žákyněmi arcibiskupského gymnázia Pavlánů z Brna. Účastnilo se asi 30 žáků a dospělých. Dne 12. června přednesl předseda základní informace o Islámu pro několik tříd žáků soukromého gymnázia v Liberci. Debata o této tématice byla velmi živá, je vidět, že u mladých lidí je velký zájem o duchovní hodnoty, bohužel, jsou jim nabízeny hodnoty, které jasně prokázaly svou nedostatečnou pravdivost a nebo naopak věci, působící na romantismus mládeže. Týž den pak byla slavnostně otevřena výstava v Trutnově, seznamující s kulturou islámských zemí. V Brně proběhlo dne 28. června jednání se zástupcem kulturních kruhů ze Spojených arabských emirátů o možnostech podpory stavby mešity v Brně. Toto téma bylo také hlavním bodem schůzky nadací dne 28. 6. v Praze. V červenci se někteří členové Ittihadu účastnili slavnostních akcí při příležitosti státních svátků Iráku a Egypta. Samozřejmě probíhaly informační schůzky s některými redaktory. V srpnu byla také poskytnuta sociální podpora jednomu muslimovi z Bosny, dne 11. 7. jsme darovali pro postižené povodněmi 5000,- Kč. Protože to byl dar od muslimů, nebyli jsme nikde jako dárci uvedeni, na skutečné hodnotě to však nic neubírá. Ústředí také navštěvují naši bratři se svými hosty ze zahraničí. Ti se dovídají o tom, že i u nás zapouští Islám své kořeny. Tito návštěvníci jsou pak jakýmisi našimi vyslanci ve své zemi, referují o nás a případně pomáhají budít zájem o naše postavení. Propagace Islámu pokračovala i v listopadu poskytnutím rozhovoru pro přílohu Lidových novin, koncem listopadu beseda v mešitě v Brně, kde se plánuje celý cyklus přednášek s různými náměty na tematiku Islámu.

Snažíme se i o spolupráci s některými křesťanskými církvemi a sdruženími. Příkladem toho je beseda v Ondřejově, kde se kromě předsedy zúčastnili i p. Azam Shukhoor, sestra Karíma Kuldanova a p. dr. Pelikán.

Pro zahraniční vysílání českého rozhlasu v německém jazyce bylo připraveno krátké blahopřání křesťanům k vánočním svátkům. Toto blahopřání otiskujeme i v Hlase.

NAŠI PŘÍZIVCI

Do fondu obce přispěli tito bratři, sestry a příznivci: Bakiri Ekrem Ezzat, Džaferagić Asim, Ludmila Šilhavá, Miloš Wasserbauer, Esam Kasab.

Všem dárcům děkujeme.

UPOZORNĚNÍ!

Do tohoto čísla jsou vloženy složenky na případné placení zakátu. Netykají se tedy nemuslimů!

V Třebíči dne 19. listopadu 1997, 19. radžab 1418

Majitel a vydavatel: Al Ittihad Al Islami,

Ústředí MNOO v České republice,

Redaktorka Mgr. Lajla Kotačková, Nikodemova 6,
674 01 Třebíč.

Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou
pošt v Brně, č. j. P/3-22-70/92 ze dne 11. 6. 1992.

Novinová zásilka, vyplaceno v hotovosti u pošty Třebíč 1.